

အကြည်နက်

ဝ ဝ ဝ ဝ
မှတ်မိပုံပြင်

တို့ များ မွေးသောကာလ ကျေးတောရွာက သာဂိတို့ များ

အရက်ဆို ဆော်ပြန်သလေးလေ့...

လူဟန်ကမူးရူးလို့ နေသေး

မြို့ရွာထဲ အရပ်ထဲမှာ လည်း ...ဗွက်တောများ ထဲဆို မူးပြီးချော်လဲ

ပုဆိုးပါဆွဲ...အိုးမှာ ဝဲ...အမျိုးပါဆဲ...လူကြားထဲအရှက်မရှိ

ထိုးဟန်

ခမည်းတော်က ဆော်မယ်နားပန် ..

ရွာခံလူများ ဝိုင်းလို့ တောင်းပန်...

အန်ပြန်ပြီ ဝေ့ဝေ့နဲ့ အသံ...မြန်မြန်ဆန်ဆန် မြန်မြန်

လာပြန်ပြီ အေ့အေ့နဲ့ ဟန်...မြန်မြန်ဆန်ဆန် မြန်မြန်

အဖော်တွေမှာ အော်ဂလီတွေဆန်...တော်ပြီတော်ပြီပြန်

တော်ပြီဆို ကလော်ပြီသာအမှန် ..

ဟဲ့သေနာကျ...ဗျာဗျာဗျာဗျ

ဟဲ့လာထပါဟ ဝါဝါဝါဝါဝါ ..

(အမြည်းဖိုးအတွက် ထီးကျိုးပါမကျန် လက်ခံထားရင်ပေါင်စားပြန်

(နိပ်ဟ) ထမင်းချိုးနဲ့ ဟင်းအသိုးပါမကျန် တွေ့ရင်များ နှိုက်စားပြန်
အကြွေးရတော့ ဆော်ကာသူမူးပြန် အကြွေးနှံ၊ အကြွေးနှံ၊ ဣန္ဒြေလေးနဲ့
ထိန်းလျှောက်ရန် မူးပြီးတော့အန် အေ...ဝေလာကွယ် မောင်ရိုး...ဝေ
လာကွယ် မောင်ရိုး ဝမ်းစမိုးလို့ ပြောပြီးအန်...အေအေ) ဝေလာကွယ်
မောင်ရိုး ဝေလာကွယ်မောင်ရိုး ဝမ်းစမိုးလို့ ပြောပြီး အန်အေအေ ဟ
ကျော့ဟကျော့ ဘော်ဘော်တွေများ ဗယာကြော်တွေဝါး
တော်ကီတွေပွားနေပြန်...

ရွာဆော်ကြီးက ခွက်ပုန်းနဲ့ .. ယောက်ျားမှန်သမျှ
အကုန်လုံးလက်ထိုးအန်... နောက်တစ်ခါအန်ပြန်ပြီတဲ့ ဟေ့ .. ဝေဝေ ..
ဝါး....

လမုတန်းရွာရဲ့ ညနေခင်းကို အဲဒီသီချင်းနဲ့ ပဲ လှုပ်နှိုးလိုက်တယ်...။
အဲဒီသီချင်းသံကြားရင် ကိုရင်သာဂီတို့ မူးနေကြောင်း
လူတိုင်းသိကြပြီ ...။

ပြောရဦးမယ် ကိုရင်သာဂီတို့ ဆိုလို့ ...လူများများ တော့ မဟုတ်ဘူး
ရယ်၊ ကိုရင်သာဂီပါမယ်၊ သလာစီ(ကြက်ကုလား)ပါမယ်၊ ပါစီပါမယ်၊
မိုးတိမ်ပါမယ်၊ ဒါပဲ ... ဒါသူတို့ လူစု ...။ ညနေပိုင်းမှန်ရင် ချိန်းစရာလို
တာရယ် မဟုတ်ဘူး ရယ်...။ ရွာတောင်ဘက်ဖျားက ကိုကွတ်ကြီးအရ
က်ပုန်းဆိုင်မှာ ဆုံနေကျ။ နေအဝင်သာမမှန်ရှိရမယ်။ သူတို့ လေပျို့ချိန်
ကမှန်ပြီးသား။

ပြောရဦးမယ် ကျုပ်တို့ ရွာရဲ့ အချိန်မှတ်ပုံကို။

တစ်ယောက်ယောက်က "ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ" မေးပြီဆိုပါတော့။

ကျုပ်တို့ ရွာသားများ နာရီတွေနေတွေကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ရယ် ..။

ကိုမိုးတိမ်ကြီး လေပျို့သံကြားတယ်ဆိုတော့ လေးနာရီမတ်တင်း တော့ရှိပြီပေါ့ ..။

ဦးပန်းညွန့်ကြီး မီးခြစ်သွားရှာပြီဆိုတော့ မနက် ကိုးနာရီသာသာရယ် (ဘကြီးပန်းခေါ်ဦးပန်းညွန့်က မနက်ကိုးနာရီဆို အရက်ဆိုင်မှာ မီးခြစ်ကျန်ခဲ့လို့ ဆိုပြီး သူ့မိန်းမဖွားချောကို တစ်ပတ်လှည့်နဲ့ ကိုတွတ်ကြီးဆိုင်မှာ တစ်ပတ်ထည့်နေကျ ... ။

ကိုရင်သာဂိကြီး ပုဆိုးကွင်းသိုင်း လာပြီဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီ ပျော့ပျော့ရှိတော့သာပါ။

အဲဒီလိုတိကျတာ။

သူတို့ ကလည်း စံတော်ချိန်သာမှားမယ်မှတ်။ ကိုမိုးတိမ်တို့ လေပျို့ချိန်၊ ဘကြီးပန်း မီးခြစ်ယူချိန်၊ ကိုရင်သာဂိပုဆိုးကွင်းသိုင်းချိန်၊ သလာစီကုလားက 'က' ချိန်၊ ပါစီအန်ဖတ်ဆို့ချိန် ဘယ်တော့မှ မမှားဘူးရယ်။

နို့ပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောစရာရှိသာပဲ၊ သူတို့ လေးယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဟဟကြည့်ရဲတာ မဟုတ်ဘူး ရယ် ..။ မျက်နှာချင်းများ ဆိုင်မိတာနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကုတ်ချင်၊ ဖဲ့ချင်ကြတာ။ ဟော ... အခုတော့ ထူးခြားတယ်။ ခေါင်းလေးခေါင်းဆိုင်ပြီး ငြိမ်...လို့ ...။

သူတို့ ဒီလိုငြိမ်နေတာအကြောင်းရှိတယ်။ ဒါကတော့ သိပ်ပြီးပြောစရာ မလိုပါဘူး။ သူတို့ ဆွေးနွေးစရာဆိုလို့ မိုးတိမ်ရဲ့ အချစ်အကြောင်းက လွဲပြီး ဘာမှ ဖြစ်နိုင်တာမှ မရှိတာ။

မိုးတိမ်ဆိုတာကိုလည်း သိကြရဲ့ လား...။ လူကအသားညိုညို၊ အရပ်

မြင့်မြင့်ရယ်၊ ရုပ်က ကြောင်လျှာသီး ကားအကြိတ်ခံထားရတာနဲ့ တူတယ်။ ဒါမှ မသိရင်တော့ ရွာထိပ်ရေကန်ကြီးထဲ ငါးသွားများကြည့်။ အဲဒီရေကန်ထဲကငါးမရဘဲ ရေညှိတက်နေတဲ့ မိန်းမအသုံးအဆောင် ဆံညှပ်တို့၊ ဘီးတို့၊ လက်သည်းနီဘူးတို့၊ ရေမွှေးပုလင်းတို့ စသည် ဖြင့် ဒေါက်ဖိနပ်အစ၊ ဇာဘော်လီ အဆုံး၊ ခင်ဗျားတို့ ငါးများချိတ်ထဲ ချိတ်ပါလာရင် တခြားလူတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့ ... မိုးတိမ်ကိုသာပြေးမြင်လိုက် ..။ အဲဒါအားလုံး သူပစ်ချထားတာ။

မိုးတိမ်ဆိုတဲ့ လူကအမြဲတမ်း အသည်းကွဲနေတာရယ်...။ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ။ ရွာလယ်ပိုင်းက ဒေါ်ဝင်းသမီး၊ မေဖြူ...။

မေဖြူဆိုတာကလည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလှတပတပေါ့။ နို့ပေတဲ့ ဂိုက်ပေးကတော့ တစ်ဆိတ်ကြမ်းလွန်းတယ်။ လမ်းသွားရင် သူရဲ့ ရှည်လျားပါးလျှာတဲ့ ဆံပင်ကိုကိုင်းကာကိုင်းကာနဲ့ လှုပ်စိလှုပ်စိနေတာ။ စကားပြောရင်လည်း မပွင့်တပွင့်နဲ့ ...။ အဝတ်အစားကတော့ သူတို့ ကကြေးရတက်တွေဆိုတော့ မြို့ကဘေထုပ်ထည်လေးဘာလေး ဝတ်နိုင်သပေါ့။ ဒါကိုပဲသူက နိုင်ငံခြားဖြစ်မှ ဝတ်တာဆိုပြီး၊ သိပ်မာနကြီးတာ။ နောက်ပြီး စကတ်အကွဲတို့ ဘောင်းဘီတို့ကို ကို သူ့ရပ်နဲ့ လိုက်မှန်းမသိ၊ မလိုက်မှန်းမသိ ဝတ်တတ်သေး ..။

ဒါကြောင့် အဲဒီကောင်မလေးကို တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းခေါ်ကြပါတယ်။

တောဂေါ်လီ...တဲ့ ။ ဟုတ်တယ်။ တောမှာ ဂေါ်လီလုပ်လွန်းလို့ ...

အဲဒီတောဂေါ်လီလေးကိုပဲ မိုးတိမ်တို့ က အသည်းစွဲဖြစ်နေတာ။ သူကသာ အသည်းစွဲဖြစ်နေတာ ... မေဖြူက မိုးတိမ်ကို လောက်စာလုံးလောက်တောင် အထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ (သူက ဂေါ်လီမို့လား

တော့မသိ) လောက်စာလုံးကတောင် ပစ်တတ်ရင် ငှက်ရဦးမယ်တဲ့ ။ မိုး
တိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘာမှ သုံးလို့ မရဘူးတဲ့ လေ။ ဒါကြောင့် အဖက်လ
ည်း မလုပ်ဘူး၊ လှည့်လည်း မကြည့်ဘူး။ နောက်ပြီး ... မေဖြူက သူတို့
ရွာလယ်ပိုင်းက ဦးဖြူဝင်းသား ကုလားဒိန်နဲ့ လည်း မရှင်းဘူး။ ကုလား
ဒိန်ဆိုလို့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ သူလည်း မြန်မာလူမျိုးပဲ ... ဒါပေမဲ့ မည်းသမ္မ
ပြောင်လို့ .. ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကုလားဒိန်လို့ ခေါ်တာ။ နာမည်ရင်းတော့
ဘာရယ်မသိဘူး။

သူတို့ ပြောတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ငယ်ငယ်ထဲက မိဘတွေက
သဘောတူထားကြတာတဲ့ ...။

မေဖြူအမေ ဒေါ်ဝင်းကိုမေးကြည့်တော့ ဒေါ်ဝင်းက သူမသိဘူးတဲ့
...။ သူ့ယောက်ျား (ဆုံးသွားတဲ့) ဦးမောင်တင်များ ပြောခဲ့သလားတော့မ
ပြောတတ်ဘူးတဲ့ ..။ ကဲ ... ဇာတ်ကရှင်းနေပြီ။ မိဘတွေကတောင်မသိ
တဲ့ ဟာကို သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကများ ငယ်ငယ်ထဲက သဘော
တူထားတယ်ရယ်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဘုရားပဲသိမယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းကတော့ တစ်ရွာလုံး
ဟိုးလေးတကျော်ပဲ။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို ရွာက ကလေးတွေ ဆိုင်း
တီးတမ်းဆော့ကြလို့ ရှိရင် သူတို့ ကို အစွဲပြုပြီး ဆိုင်းသံကို

"တိမ် ပိန့် ဒိန်၊ တိမ် ပိန့် ဒိန်" ဆိုပြီး အသံထွက်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ တစ်ယောက်က မိုးတိမ်။ မေဖြူက ငပိန့်။ ဟိုကော
င် ကုလားဒိန်ဆိုတော့ 'တိမ် ပိန့် ဒိန်' ပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော။ တိမ်နဲ့ စာရင် ပိန့်က ဒိန်ဘက်တော့ အလေးသာသ
လိုရှိသား...။

နို့ပေတဲ့ ... မေဖြူက အလုပ်ကလေးများ ဘာများ ရှိရင် မိုးတိမ်ကို ချောမော့ပြီး ခိုင်းနေကျ။ မိုးတိမ်က ကျားအချင်းချင်းသာ ဘာမှ မကူညီ တာရယ်။ မိန်းကလေးများ ခိုင်းလို့ ကတော့ သွားကြီးဖြပြီး လုပ်သမျှ ဖင် က မီးကို အူလို့ .. ။ ဟိုနေရာလေးသွားပေးပါဦးဆို စာချဲ့ပြောတာက နောက်ကျဦးမယ်။ မိုးတိမ်တို့ ပြေးတာများ မှုန်ထွက်နေတာ။ ဒါကိုပဲ မိုး တိမ်က သူ့ကို မေဖြူလေးများ ပြန်ချစ်နိုင်ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး လက်သည်း ညှပ် အစ ဇာဘော်လီအဆုံး တပြုံးပြီးနဲ့ ဝယ်ပေးရှာတယ်။ မေဖြူက လက်မခံဘူးဆိုရင် စိတ်နာတယ်ဆိုပြီး ရွာထိပ်ရေကန်ကြီးထဲ ပစ်ချတယ် ...။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကန်ထဲ အဲဒီလောက် အမျိုးသမီး ပစ္စည်းများ နေတာ။

ပြောရဦးမယ်...။ အဲဒီကန်ထဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်လောက်များ သလဲ ဆိုရင် ငါ့ ရွာကရေကန်တွေဖော်ဖို့ လေလံပေးရင် အဲဒီကန်က ဈေးအများ ဆုံးပဲ...။ ငါးအရများ လို့ ရယ် ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ။ ငါးက တော့ တခြားကန်တွေနဲ့ သူတင်ကိုယ်တင်ပဲ။ သို့ပေမဲ့ မိုးတိမ်ရဲ့ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများ လို့ ...။ ဘယ်လောက်ထိများ လဲဆို ... မနှစ်က လေလံရသွားတဲ့ ဦးအားမူဆို အခုရွာထဲမှာ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ ဟီးထလို့ ..။ အမျိုးသမီးအသုံးအဆောင်များ စုံသလားတော့မပြောနဲ့ နားဖာကလော်ကအစ၊ ကော်ဆက်အဆုံး...အားလုံး သူ့မှာ ရှိတယ်။

ထားပါတော့...မိုးတိမ်အကြောင်း ပြောနေလို့ က ဆုံးမယ် မဟုတ်ဘူး ။

အခုတော့ သူတို့ အုပ်စု ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငြိမ်နေကြပြီ ..

'ငါ့အကြံရပြီ ..'

ပါစီရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးခေါင်းထောင်သွားကြတယ်...။

'ဘယ်လိုအကြံလဲ ..'

ကိုရင်သာဂိကမေးတယ် ..။

"ဒီလိုကွ .."

ပါစီက စကားကို မဆက်သေးဘဲ ဖန်ခွက်ထဲက အရက်ခွက်ကိုမယူပြီး 'ဝှပ်' ခနဲမော့သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပဲကြီး လှော်တစ်လုံးကိုကောက်ဝါးလိုက်ပြီး...

"အကြံကတော့ ကြီးတယ်မောင် .."

အားလုံး ပါစီကိုအာရုံစိုက်နေကြတယ်။ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်လို့ ။ ပါစီကသာ ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့ စကားဆက်လိုက်တယ် ..။

"မေဖြူတို့ အိမ်အနောက်က စပါးကျီမီးရှို့မယ်ကွာ..."

"ဘာကွ"

အားလုံး မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပါစီကိုစိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ မိုးတိမ်ရဲ့ မျက်လုံးက အတောက်ပြောင်ဆုံး ..။ ပါစီက ဆရာကြီးဟန်နဲ့ အားလုံးကိုဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ်...မေဖြူတို့ အိမ်အနောက်က စပါးကျီမီးရှို့ရမယ် .."

"မီးရှို့ရင် လောင်ကုန်မှာ ပေါ့ ခွီးထဲမှ ပဲ .."

မိုးတိမ်ရဲ့ မကျေမနပ်စကားကို ပါစီက ဝေးရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး...

"အေးလေကွာ .. လောင်အောင်ရှိမှာ ပေါ့ .."

"လောင်တော့ .."

"လောင်တော့ မင်းက သူရဲကောင်းလုပ်ပြီး မီးဝင်ငြိမ်းချင်ယောင် ဆောင်ပြီး သူတို့ အိမ်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ မင်းတို့ အိမ်ပေါ်ရွှေ့ထားလိုက် ပေါ့ကွ .."

"ရွှေ့ထားလိုက်ရင် .."

မိုးတိမ်ရဲ့ အူကြောင်ကြောင်စကားကို ပါစီက သူ့ပေါင်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်ပြီး ..

"ဟ .. အဲဒီပစ္စည်းတွေရွှေ့ထားလိုက်ရင် မေဖြူလေးပါမင်းတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီပေါ့ကွ ... ဘာလိုသေးလဲ .. မင်းတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်မှ တော့ မင်းဖာသာ မင်းအပိုင်စည်းရုံးပေါ့ကွ .. မဟုတ်ဘူး လား .. ဟား ဟား .. ငါ့အကြံမပိုင်ဘူးလား...ဟား...ဟား .."

ပါစီက သူ့စကားကို သူသဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်တယ်။ မိုးတိမ်ကတော့ ပါစီအကြံကို ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားရင်း ...

"အေး .. ဟုတ်တော့ဟုတ်သလိုပဲ .. အဲ .. ဒါပေမဲ့ မီးကငြိမ်းလို့ မရဘာတစ်ရွာလုံးလောင်သွားရင်ရော .."

"မင်းအဖမ်းခံလိုက်ပေါ့ကွ .. မီးရှို့မှုနဲ့ မင်းထောင်ထဲဝင်လိုက်ပေါ့ .. မဟုတ်ဘူး လား .. ဟားဟား"

ပါစီက သူ့စကားကို သူသဘောအကျကြီးကျပြီး အော်ဟစ်ရယ်နေတယ်။ အဲဒီတော့မှ မိုးတိမ်ကသဘောပေါက်ပြီး...

"ဟင် .. ဟေ့ကောင် .. မင်းလူပါးဝလှချည်လား .. ငါက ဘာလို့ ထောင်ထဲဝင်ရမှာ လဲ .. အေး မီးရှို့မှုနဲ့ တော့မဝင်ဘူး။ မင်းကိုသာ ဟောဒီလို .
."

ဆိုပြီး မိုးတိမ်က ပါစီရဲ့ မျက်နှာကို လက်သီးပစ်သွင်းဖို့ လုပ်တယ် ..
ဒါကို ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ကိုရင်သာဂိနဲ့ သလာစီတို့ က ..

"ဟာ .. ဟေ့ကောင်မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်နဲ့ .."

"ဟေ့ကောင်လက်လွန်မယ်နော် .."

ဆိုပြီး အတင်းဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ် ..။ အားလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေတော့ အရက်ဆိုင်ရှင် ကိုတွတ်ကြီး ထွက်လာတယ်။

"ဟာ .. ဟေ့ကောင်တွေ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း .. ခွီးထဲ .. အရက်ကို ခိုး
ရောင်းနေရတဲ့ ကြားထဲ မင်းတို့ ကလည်း တစ်မှောင့် .." ဆိုပြီး လာထွက်
တားတယ် .. ကိုတွတ်ကြီးကို မြင်တော့ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ မ
ငြိမ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ .. ကိုတွတ်ကြီးက သူတို့ ကို အရက်မရောင်းတော့
ဘူးဆို သောက်စရာဆိုင်က ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ ကိုဆို ကျန်
တဲ့ ဆိုင်တွေက ဘယ်ဆိုင်ကမှ မရောင်းဘူး .. အဲဒီလို ရန်ထထဖြစ်တတ်
လွန်းလို့ ..။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွာ .. မင်းတို့ ကလည်း ဆူညံဆူညံနဲ့ .."

ကိုတွတ်ရဲ့ အမေးကို ကိုရင်သာဂိက ..

"ဒီမှာ လေ .. ဘာရှိရဦးမှာ လဲ .. မိုးတိမ်ရဲ့ အချစ်အကြောင်းပဲပေါ့ .."

"အေးလေ .. အဲဒါဘာဖြစ်လို့ လဲ.."

"ဒီလိုလေ မိုးတိမ်က မေဖြူအချစ်ကိုရအောင် ဘယ်လိုယူရမယ်ဆို
တာ ဆွေးနွေးရင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာ .."

ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကိုရင်သာဂိက ကိုတွတ်ကြီးကို ရှင်းပြ
လိုက်တယ်။ ဒါကို ကိုတွတ်ကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကျုံ့၊ ခေါင်းတညိတ်

ညိတ်နားထောင်နေတယ်။ စကားဆုံးမှ ..

"ဒါများကွာ...ဘာခက်တာလိုက်လို့ .. အလွယ်လေး .."

ဆိုပြီး ဆိုင်ဘက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ သဘောကတော့ သူ့မိန်းမ မိလုံးကို မကြားစေချင်၊ မသိစေချင်တဲ့ သဘော ..။ ပြီးတော့မှ လေသံကို နှိမ့်ပြီး ..

"ငါ့လို လုပ်ပေါ့ကွ .."

"ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ .."

ကိုတွတ်ကြီး စကားကို မိုးတိမ်က အားတက်သရောမေးတယ်။ ကိုတွတ်ခေါင်းကို နှိမ့်လိုက်တယ်။ အားလုံးရဲ့ ခေါင်းတွေ လိုက်နှိမ့်ကုန်တယ်။ ပြီးတော့ .. ကိုတွတ်က ဘယ်သူမှ မကြားစေချင်တဲ့ လေသံနဲ့ ..

"ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုယ်ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရိုက်ခွဲလိုက် .."

သူ့စကားလည်း ကြားရော မိုးတိမ်က မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး

"ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကြီးကလည်း တစ်မှောင့် ကျုပ်ကအကောင်းပြောမလားမှတ်တယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းကို ပုလင်းနဲ့ ရိုက်တော့ ခေါင်းကွဲမှာ ပေါ့ဗျ .."

မိုးတိမ်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ကိုတွတ်ခေါင်းပိုပြီးပုပြီးဝင်သွားပြီး အံ့ကြိတ်သံနဲ့ ..

"ဟေ့ကောင် .. တိုးတိုးပြောပါကွ .. မိလုံးကြားသွားလို့ ငါ့အကြံတွေ ရိပ်မိကုန်မယ် ..။ ခွီးထဲမှ ပဲ .. ပုလင်းနဲ့ ရိုက်တယ် ဆိုပေမယ့် ဒီပုလင်းတွေလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာ လဲ .."

မိုးတိမ်မျက်မှောင်ကျုံ့သွားတယ်...

"ဘယ်လိုပုလင်းမျိုးလဲ..."

"မီးဖုတ်ထားတဲ့ ပုလင်း..."

"မီးဖုတ်ထားတဲ့ ပုလင်း..."

"အေး .. ဟုတ်တယ်။ ပုလင်းကို မီးဖုတ်လိုက်ရင် ပုလင်းက ကျွတ်သွားတာကွ .. အဲဒီပုလင်းမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ပြန်ရိုက် ပုလင်း သာကွဲသွားမယ် .. ခေါင်းကတော့ ကော်ချောင်းနဲ့ ရိုက်သလောက်တောင်မနာဘူး .. မောင်။ ငါတောင် မိန်းမနဲ့ စိတ်ဆိုးတိုင်း အဲဒါမျိုးပဲလုပ်နေတာ .."

"နို့ နေပါဦး...ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုယ်ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရိုက်ရုံနဲ့ မေဖြူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြိုက်မတဲ့ လား .."

မိုးတိမ်ရဲ့ စကားကို ကိုတွတ်ကြီး အနောက်ဘက်ပြန်ဝေကြည့်ပြီး...

"အာ ဒီကောင်အတော်ခုံးဝေးကြုံကောင် ..။ မိန်းမတွေဆိုတဲ့ အမျိုးက သနားတတ်တယ်ကွ .."

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလိုပုလင်းနဲ့ ပြန်ရိုက်နေလို့ ကတော့ သနားစိတ်တွေဝင် .. ပြီး ကောင်မလေးက ကိုမိုးတိမ်ရယ် အဲဒီလိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနာမခံပါနဲ့ ချစ်ဆိုချစ်ပါ့မယ်ရှင် .. ကြိုက်ဆိုကြိုက်ပါ့မယ်ရှင် ဆိုပြီးတော့ကို ဖြစ်သွားစေရမယ်။ ငါတောင် အဲဒီနည်းကိုသုံးပြီး မိလုံးကို ချုပ်ထားရတာ .."

"ရွေ့တယ်နိပ် .."

ကိုတွတ်ကြီးရဲ့ အကြံကို မိုးတိမ် သဘောခွေသွားတယ် ...။

"ကဲ .. ဒါဆိုလည်း ...ပွဲမဝင်ခင် စမ်းကြည့်ရအောင် ခင်ဗျားဆီမှာ ပု

လင်းမီးဖုတ်မရှိဘူးလား .."

"ရှိတာပေါ့ကွ .. ငါလည်း လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ အမြဲဆောင်ထားတာ..."

"ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကို သုံးလေးပုလင်းတော့ပေးဗျာ .."

မိုးတိမ်ရဲ့ စကားကို ကိုတွတ်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ..

"အလကားတော့မရဘူးမောင် .. ကျုပ်က အပင်ပန်းခံ မီးအူခံပြီး ထိုင်ဖုတ်ထားရတာ .."

"ဟာဗျာ .. ခင်ဗျားကလည်း အချင်းချင်းတွေပဲ စီးပွားရေးဆန်မနေစမ်းပါနဲ့ .. ကျုပ်နဲ့ မေဖြူညားသွားရင် .."

"လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်...မင်းနဲ့ မေဖြူနဲ့ ညားလို့ လည်း ငါကပဲ လှော်ကြားဆားညပ်ရမှာ လား .."

"ဟေ့လူ .. ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ .."

ကိုတွတ်ရဲ့ ဖြတ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် မိုးတိမ်တင်းသွားတယ်

။

"အဟဲ...ငါက သဘောအဖြစ်ပြောတာပါ .."

ကိုတွတ်က သူ့စကားကို သူပြန်လျှော်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ဆက်ပြောတယ်။

"အဲ ဒါပေမဲ့ ပုလင်းကတော့ အလကားမရနိုင်ဘူးမောင် ..

ပုလင်းအလွတ်ကို ဒီအတိုင်းရောင်းရင်တောင် တစ်လုံး(၁၅)ကျပ်ရတယ် .."

"ကဲဗျာ အချင်းချင်းတွေပဲ (၁၅)ကျပ်နဲ့ ပဲ လေးပုလင်းပေး ၆၀ ဖိုး"

ကိုတွတ်ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

"မရဘူးမောင် အကြံဉာဏ်ကြေး မီးဖုတ်ကြေး ငါးကျပ်တော့ တိုးပေး ပေါင်းနှစ်ဆယ်၊ လေးပုလင်း ရှစ်ဆယ် .."

မိုးတိမ်တွေသွားတယ်...ဒါကို ကိုတွတ်ကြီးက...

"မင်းတန်ပါတယ်ကွာ...ငွေရှစ်ဆယ်ထဲနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရမဲ့ဟာကို .."

မိုးတိမ်တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး ..

"ကဲ...လုပ်ဗျာ လေးပုလင်းယူခဲ့ .."

"အေးအေး...ခဏစောင့် .."

ဆိုပြီး ကိုတွတ်ဆိုင်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းဝင်သွားတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး။ ကိုတွတ်ကြီး ပုလင်းတွေကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပြီး သူ့မိန်းမ မိလုံးအလစ်မှာ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ပြေးချလာတယ် ..။

"ကဲ...ရော့ဒီမှာ လေးပုလင်း .."

မိုးတိမ် ပုလင်းတွေကို အသေအချာကြည့်တယ်။

"ဟင် .. ပုလင်းတွေက ဒီရိုးရိုးပုလင်းတွေလိုပါပဲလား .."

"အဲဒါပြောတာပေါ့...ဒါပေမဲ့ မတူဘူးမောင်...မယုံရင် တစ်လုံးလောက်စမ်းကြည့် .."

ကိုတွတ်စကားကြောင့် မိုးတိမ်မယုံမရဲနဲ့ ပုလင်းတစ်လုံးထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရိုက်ချလိုက်တယ် ..။

ခွမ်းခနဲအသံနဲ့ အတူ ပုလင်းတစ်စစီ ကွဲထွက်သွားတယ်။ မိုးတိမ်က အားရဝမ်းသာနဲ့ ...

"ဟ...အဟုတ်ဟ ခေါင်းကို စက္ကူလိပ်နဲ့ ရိုက်သလောက်တောင် မနာဘူး..."

"အဲဒါပြောတာ...အဲဒါကိုပြောနေတာ .. ဒီပုလင်းနဲ့ မေဖြူရှေ့မှာ မင်းနှစ်လုံး သုံးလုံးလောက်သာ ရိုက်ပြလိုက် ဟိုကသနားပြီး ပြန်မချစ်ရင် ငါ့ကိုကြိုက်သလိုပြော ... ကြိုက်သလိုသာပြော .."

ကိုတွတ်ကြီးက ဝင်မြှောက်နေတော့ မိုးတိမ်ခွေသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မိန့်မိန့်ကြီးပြီးပြီး ...

"ကြိုက်ပြီဗျာ...ကြိုက်ပြီ ကိုတွတ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး ကျုပ်နဲ့ မေဖြူနဲ့ ညားရင် ပထမဦးဆုံးရတဲ့ ကလေး ကိုတွတ်ကိုပေးမယ် ဟား ဟား .."

မိုးတိမ်က ရွှင်မြူးစွာရယ်တယ်။ ကိုတွတ်က သူ့ကိုကျိန်တယ်။ ပထမဆုံးရတဲ့ ကလေးပေးမယ်ဆိုလို့ ..။ ကျန်တဲ့ လူအားလုံးကသာ...

"ကဲ...ဝမ်းသာနေလို့ မပြီးသေးဘူးဗျ .. အောင်ပွဲအကြိုနည်းနည်းပါးပါးလုပ်ဦး .."

မိုးတိမ်ကအစာငတ်နေတဲ့ ဆိတ်အော်သံလို တဟဲဟဲရယ်ရင်း ..

"ရပါတယ်ဗျ .. ရပါတယ် .. ဟဲဟဲ .. ကိုတွတ် ဒါလေး အရင်ရှင်းလိုက်ရအောင် .."

ကိုတွတ်က အရက်ဝိုင်းကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ညီလေး ပုလင်းလေးလုံးအပါအဝင် လေးရာနဲ့ လေးဆယ်ကျတယ်"

မိုးတိမ် သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပြီး ရေကြည့်လိုက်တယ်...။

"ဟင် .. လေးရာနဲ့ တစ်ဆယ်ပဲရှိတယ်။ သုံးဆယ်ဘယ်သူ့မှာ ပါလဲ ..

"

သလာစီက သူ့အိတ်သူစမ်းရင်း...

"ငါ့မှာ ပါတယ်...ရော .. အဲ .. နှစ်ဆယ်ပါတယ် .."

ကိုရင်သာဂိက

"ငါ့မှာ တစ်ဆယ်ပါတယ် ရော့ကွာ .."

အားလုံးပေါင်းလေးရာလေးဆယ်ပြည့်သွားတယ် ..။

"ဟာ .. အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူး .."

မိုးတိမ်ရဲ့ ပိုက်ဆံမကျန်တော့ဘူး စကားကြားတာနဲ့ ကိုတွတ်ကြီးပို
က်ဆံတောင် ရေမနေတော့ဘဲ ..

"ပိုက်ဆံမကျန်ရင်လည်း တော်ကြတော့ကွာ .. ငါကတော့အကြွေးမ
ရောင်းဘူး"

ဆိုပြီး ထလစ်သွားတယ်။

"အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ ... အရက်သောက်ရတာက လစ်မစ်တောင်မပြည့်
သေးဘူး ..

"အေးလေကွာ .. ဟိုမရောက် .. ဒီမရောက်နဲ့ ဒုက္ခပဲ .."

"ဟုတ်ပဲကွာ .. ဒီအတိုင်းဆို မိန်းမက အနံ့တောင်မှတ်မိမှာ မဟုတ်
ဘူး .."

အားလုံးဆီက ခပ်တိုးတိုးညည်းသံတွေ ထွက်လာတယ်။ မိုးတိမ်သူ

အိတ်ကလေးသူပိတ်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ညဏ်နီညဏ်နက်တွေထုတ်နေပုံရတယ်။ အတော်ကြာမှ သူ့မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး ..

"ငါသိပြီ .. မင်းတို့ ထပ်သောက်ကြဦးမှာ မဟုတ်လား .."

"သောက်မှာ ပေါ့ကွ .. သောက်ချင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ .."

"အေးလေကွာ...ပြောရင်းဆိုရင်း လေတောင်တက် လာပြီ .. အေ့"

"မြန်မြန်လုပ်ပါကွာ .. သောက်ချင် လာပြီ .."

အားလုံးအားတက်သရော ပြောကြတယ် .. အရက်ကိုးအရက်။

မိုးတိမ်က အားလုံးကို ခပ်ပြီးပြီးဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ..

"ဒါဆို ခဏစောင့်"

ဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်။ ကိုတွတ်ဆီကိုပါ။

ကိုတွတ်နဲ့ နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးနေတယ်။ ကြည့်ရတာ အကြွေးယူဖို့ စည်းရုံးနေတာဖြစ်ပုံရတယ်။ ကိုတွတ်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက် ခေါင်းခါလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ မိုးတိမ်က သူ့လက်ကလေး နှာခေါင်းနားဝဲပြီး အဝီအပြင်ရှင်းပြနေတယ်။ ကိုတွတ်ကြီးမိန်းမ မလုံးရောက်လာတယ်။ "ဘာဖြစ်တာလဲ" မေးပုံရတယ်။ မိုးတိမ်က သွားဖြုတ်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကလေး နှာခေါင်းနားဝဲပြီး ရှင်းပြတယ်။

မလုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး 'လုပ်ပေးလိုက်၊ လုပ်ပေးလိုက်' လို့ ပြောတယ်။ မလုံးက ခွင့်ပြုလိုက်တော့ ကိုတွတ်ကြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး မိန်းမကြောက်ရတာကိုး။ မိုးတိမ်မျက်နှာ မိုးဆမ်းပန်းလိုလန်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ပုလင်းလွတ်လေးတစ်လုံးဆွဲပြီး အိမ်ထဲ စွ

တံခနဲ ဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ ပုလင်းပြည့်များ။

သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကိုရင်သာဂိတို့ အုပ်စု
သွားရည်တမြားမြားဖြစ်ကုန်သပ။

မိုးတိမ်လက်ထဲ ပုလင်းလည်း မြင်ရော ခုနက အရက်မရရင် အစာပိ
တံတွယ်ဖို့ ထားထားတဲ့ ဖန်ခွက်ဖင်ကပ်အရက်ကို ရှလွတ်ရှလွတ်မြည်
အောင် မော့ထည့်လိုက်ကြတယ်။

မိုးတိမ်မလုံးဆီက သံပရာသီးစိတ်တောင်းတယ်။ မလုံးက ဆူဆူ
အောင့်အောင့်နဲ့ သံပရာသီးစိတ် သုံးလေးစိတ် သူ့လက်ထဲထည့်ပေးလို
က်တယ်။ မိုးတိမ် ပြုံးဖြဖြနဲ့ ဝိုင်းဆီပြန်လာတယ်။

"ကဲရော့ .. ဒီမှာ ပုလင်း .. ဒီမှာ သံပရာသီးစိတ်ဗျာ .. တဝသာသော
က်ကြ"

ဆိုပြီး ပုလင်းကို ကိုရင်သာဂိလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးပြီး ဝိုင်းထဲပြန်ဝ
င်ထိုင်တယ်။ ကိုရင်သာဂိဝမ်းသာအားရ သူ့ခွက်ထဲ အရက်လောင်းထည့်
ဖို့ လုပ်တော့ မိုးတိမ် ကိုရင်သာဂိဆီက ပုလင်းကို ဖျတ်ခနဲပြန်ဆွဲယူလို
က်ပြီး...

"ခင်ဗျား...မာကာမလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားလက်မမှန်ဘူး နောက်ခွက်ကျော်
လည်း ခိုးသောက်တတ်တယ်"

လို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုရင်သာဂိမျက်နှာကြီးမည်းသွားတယ်။ ဟုတ်
လည်း ဟုတ်သပ။ ကိုရင်သာဂိ အရက်မာကာလုပ်လို့ ကတော့ ခွက်
ကျော်က ခိုးသောက်ပြီးသား။ သူများ တစ်ခွက်ဆို၊ သူနှစ်ခွက်ပဲ။
ဒါကြောင့် မိုးတိမ်အဲဒီလိုပြောတာကို သူ့ဘာမှ ပြန်မငြင်းနိုင်တာ။ မိုးတိ
မ်အရက်ကို ခွက်လေးခွက်ထဲ အညီအမျှခွဲထည့်လိုက်တယ်။

အရက်လည်း ခွက်ထဲရောက်ရော သလာစီဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူ့ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး မော့ချဖို့ လုပ်တယ်။

"ခဏနေဦး .."

မိုးတိမ်က သလာစီလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သလာစီမျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး

"မင်းတို့ ဟာလေ အရက်သောက်ရင် ဣန္ဒြေကိုမရှိဘူး . . ဒါကြောင့် မင်း မျက်နှာကြီး ဖောရောင်နေတာ .."

မိုးတိမ်ရဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက်စကားကြောင့် သလာစီယောင်ပြီး သူ့မျက်နှာသူ ပြန်စမ်းတယ်။

"အရက်သောက်တာ ဂျမ်းဂဲမန်းဆန်ဆန်သောက်စမ်းပါကွ .. ဘာလဲ ဣန္ဒြေကိုမရဘူး .."

သူပြောချင်တာက ဂျမ်းတဲလ်မန်း (Gentle Man) လူကြီးလူကောင်းကို ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မပြောတတ်ပြောတတ်နဲ့ ပြောတော့ဂျမ်းဂဲမန်း (Jungle Man) တောဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ မိုးတိမ်ဘာကိုဆိုလိုတာ အားလုံးသိကြတယ်လေ။

မိုးတိမ်အရက်ခွက်တွေ ညီမညီကြည့်ပြီး သံပရာသီးတစ်စိပ်ကို ခွက်လေးခွက်ထဲ နည်းနည်းစီညှစ်ထည့်လိုက်တယ်။ သံပုံရာသီးညှစ်ပြီးတော့ သံပုရာရည်ကပ်နေတဲ့ သူ့လက်ကို သူပြန်စုပ်လိုက်ပြီး ..

"ကဲ .. ရပြီး .."

အားလုံး အားရဝမ်းသာနဲ့ ကိုယ့်ခွက်ကိုယ် လှမ်းယူလိုက်တယ်။

"နေဦး .."

ခွက်အားလုံး ပါးစပ်နားရောက်တော့ မိုးတိမ်ကတားလိုက်ပြန်တယ်
။ ပြီးတော့ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပြီး

"ဒီဟာ .. ငါရဲ့ အောင်ပွဲအကြိုအထိမ်းအမှတ်ဆိုတော့ ငါ့အတွက်ခွက်တိုက်ပြီး ဆုတောင်းပေးဦးလေ .."

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ပြီးပြီးရောသဘောနဲ့ အားလုံးခွက်တွေပြိုင်တူမြှောက်ပြီး ..

"သေခြင်းဆိုးကြီး အောင်မြင်ပါစေ .." လို့ ပြိုင်တူရေရွတ်ပြီး ဖန်ခွက်တိုက်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ လေးယောက်သား ပြိုင်တူမော့ချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

"ဟာ .."

"ဟင် .."

"အလို .."

အားလုံးဆီက အာမေဍိတ်သံတွေထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ပြီး ကြောင်ငေးကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မျက်နှာတွေရှုံ့မဲ့ပြီးထအော်ကြတယ်။

"ဟင်...ရေ...ရေတွေ ရေမှ ရေအစစ် .."

ဟုတ်ပါတယ်...သူတို့ သောက်လိုက်ရတာက အရက်မှ မဟုတ်ဘဲ...
။ မိုးတိမ် ကိုတွတ်တို့ အိမ်နောက်က ဆင်းခပ်ထည့်လာတဲ့ ရေတွေ ..။ ဒါတောင် မလုံးအဝတ်လျှော်ထားတဲ့ ရေလားမသိဘူး။ ချဉ်စုပ်စုပ် ငန့်ပျပျနဲ့ ...။

ဒါကြောင့် အားလုံးဒေါသတကြီးနဲ့ မိုးတိမ်ဘက်လှည့်ပြီး

"ဟေ့ကောင် မိုးတိမ် .. မင်းဘာလုပ်တာလဲကွ...မင်းဘာလုပ်တာလဲ .."

မိုးတိမ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးခွက်ထဲကို ပုလင်းထဲကရေတွေ လောင်းထည့်ရင်းက

"ဟ...ဘာလုပ်လို့ လဲကွ .."

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲကွ မင်းငါတို့ ကို အရက်ဆိုပြီးတော့ ရေတွေတိုက် နေပြီးတော့ .."

ပါစီက ဒေါသတကြီးအော်တယ်။ မိုးတိမ်ကတော့ အေးဆေးပဲ ..။

"ဟာ မင်းတို့ ကလည်း အရက်ပါကွ"

"ခွီးအရက်ပါလားကွ"

"ရေမှ ရေအစစ် ဟောဒီမှာ ပိုးလောက်လန်းတောင်ပါတယ်"

ကိုရင်သာဂိခွက်ထဲက ပိုးလောက်လန်းကို ကိုင်ပြီးပြတယ်။

ဒါကိုတောင် မျက်နှာမာလှတဲ့ မိုးတိမ်က စပ်ဖြဖြလုပ်ပြီး...

"ဟာ...ခင်ဗျားက အမြည်းပါရသကိုး...ဟားဟား ကောင်းတယ် စားစား ပိုးလောက်လန်းသားစားရင် အသားလှသတဲ့ ဗျ .."

သူ့စကားကြောင့် ကိုရင်သာဂိ ပိုးလောက်လန်းကို ပါးစပ်ထဲယောင်ပြီး ထည့်မိမလိုဖြစ်ပြီးမှ မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးတိမ်ကိုလက်ညှိုးငေါက်တောက်ထိုးပြီး

"ဟေ့ကောင်...မင်းဘာပြောတာလဲကွ။ သာဂိနော်သာဂိ တစ်ဂီတည်းရှိတယ်။ နှစ်ဂီရှိရင် ဝိုလုပ်ပစ်လိုက်မယ်။ မင်းဒါ ရေတွေမ ဟုတ်လို့ ဘာတွေလဲကွဟေ .."

ကိုရင်သာဂိ
မိုးတိမ်ကစပ်ဖြဖြလုပ်ပြီး

ဒေါသတကြီးကြိမ်းတာတောင်

"ဟာ...ကိုရင်သာဂိကလည်း

...

ရေတွေအရက်တွေခွဲနေတာစိတ်ကြောင့်ဗျာ .. စိတ်ကြောင့် ..။ ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ်နိုင်ရင် ရေတွေအရက်တွေမရှိတော့ဘူး ..။ အရက်လည်း ရေ ရေ
လည်း အရက် ဖြစ်သွားတာပဲ..။ ရွာကျောင်းဆရာတော်တောင် ဟော
ထားသေးတာပဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုနိုင်ရင် .."

"ဟေ့ကောင် အရက်ဝိုင်းထဲ ဆရာတော်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့ "

ပါစီကပါ သာဂိဘက်ကဝင်အော်တယ်။ ဒါကို မိုးတိမ်က ရယ်ကြဲကြဲ
နဲ့ ..။

"ဟဲဟဲ .. မထည့်နဲ့ ဆိုလည်း မထည့်ပါဘူးဗျာ။ အဲ ဒါပေမဲ့ အခုလော
လောဆယ်တော့ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့ ဒီရေကိုပဲ အရက်အမှတ်နဲ့ သော
က်ထားကြတာပေါ့ဗျာ ..။ မထူးပါဘူးဗျာ .. ကိုတွတ်ကြီး အရက်လည်း
ရေရောတာပဲ .. ဟုတ်ဘူးလား ... ဟားဟား ..။ မပူပါနဲ့ ဗျာ မေဖြူလေး
နဲ့ ကျုပ်ညားပြီး ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အခါ အရက်အစစ်တိုက်ပါ့မယ် .. အခု
တော့ ဒီရေတွေကိုပဲ အရက်လို့ သဘောပေါက်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး သော
က်ကြတာပေါ့ .. ရော့ ရော့ .. ခွက်တွေယူကြ .."

ဆိုပြီး အရက်ခွက်ထဲ ရေထည့် သံပရာသီးညှစ်ထည့်ပြီး လိုက်ပေးတ
ယ်။ အားလုံးကတော့ မကျေနပ်ပါဘူး ..။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်ကြမှာ လဲ
..။ သောက်စရာ ပိုက်ဆံမှ မရှိကြတာ။ ဒါကြောင့် သံပရာသီးညှစ်ထား
တဲ့ ရေကိုပဲ အရက်အမှတ်နဲ့ သောက်ရတော့တာပေါ့ ..။

ကိုရင်သာဂိ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အရက်ခွက်ကို ဂွပ်ခနဲ ကောက်မော့ချ လို
က်တယ်။ ဒါကို မိုးတိမ်က ' အို .. အို .. ကိုရင်သာဂိနယ် .. အရက် ခွက်

ကိုရေလေးဘာလေးရောပေါ့ .. ရေမရောရင် အသေစောသတဲ့ ဗျ ..' ဆိုပြီး ရေခွက်ထိုးပေးတော့ ကိုရင်သာဂိစိတ်တိုတိုနဲ့ ပဲ ရေတစ်ခွက် ကို ဝှပ်ခနဲမော့ချလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့မှ မိုးတိမ်က ကျေနပ်သွားသလို အ ထာမျိုးနဲ့ ..

"ဒါမှ ပေါ့ဗျ .. အရက်သမားမှန်ရင် ရေများများ သောက်ရမယ်။ ဒါမှ အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ သောက်နိုင်မှာ ဆီးဝမ်းကောင်းမှာ ..။ ဟေ့ကောင် သလာစီဘာဝိုင်နေတာလဲ .. ပါစီလုပ်လေကွာ ဟေ့ဟ .."

ဆိုပြီး သလာစီနဲ့ ပါစီကိုပါ လှည့်ပြီး ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့ ဟနဲ့ မြှောက် ပေးနေတော့ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး .. ခွက်ကိုယူပြီး ဝှပ် ခနဲမော့ချလိုက်ရတယ်။

"ဒီလိုမှ ပေါ့ကွာ .. ကဲ .. ရော့ ထပ်သောက်ကြ .."

မိုးတိမ် အားရဝမ်းသာ အသံမျိုးနဲ့ ရေတွေထပ်ထည့် သံပရာသီး ထ ပ်ညှစ်ပေးတယ်။ သုံးယောက်လုံးကတော့ သူ့ကိုမျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြ ည့်လို့ ပေါ့ ..။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ အေးလေ .. ပိုက်ဆံမှ မရှိကြ တာ။ သူတို့ အဖြစ်ဟာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ကရင်ကြီးပုံပြင်လို ဖြစ်နေတ ယ် ..။ ကရင်ကြီးပုံပြင်ဆိုတာသိလား ..။ မသိရင်ပြောပြချင်လို့ ..။

တစ်ခါသား ကရင်ကြီးတစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ညမှောင်မှောင်မှာ ပွဲဈေးတစ်ခုက တစ်ယောက်တည်းပြန်လာတယ်။ တစ်နေရာရောက် တော့ မည်းမည်းအပုံကြီး တစ်ခုနင်းမိမလိုဖြစ်တော့ ..

"အ အာ .. ဘာလဲဝေ့..."

ဆိုပြီး ခုန်ကျော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချပြီး ..

"ဟင်း .. တော်သေးတာပေါ့ ချေးပုံလား မသိဘူး တက်နင်းမိတော့မလို့ .."

ဆိုပြီး အရှေ့ဆက်လှမ်းသွားတယ်။ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလောက် ဆက်လှမ်းပြီးတော့ မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်တယ် ..။

"ဪ ဪ ချေးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး။ ပြန်ကြည့်ဦးမှ "

ဆိုပြီး ဇေဝဇဝါနဲ့ အပုံဆီပြန်လှည့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အပုံကိုအသေအချာ ငုံ့ကြည့်တယ်။

"အေး .. ချေးလိုလို သနပ်ခါးလိုလိုနဲ့ ဝေ့ .."

လို့ ရေရွတ်ပြီး အပုံပေါ်က ဖြုတ်တွေကို လက်နဲ့ ခါယမ်းပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နဲ့ အနံ့ခံကြည့်ပြီး...

"အေးလကွာ .. အနံ့တော့နံသလို မွှေးသလိုပဲဝေ့ .. ဘာလဲမသိ .. ဪဪဪ .."

ဆိုပြီး အပုံကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးကလော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်မနဲ့ ပွတ်ချေပြီး လရောင်နဲ့ ထောင်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မယုံသင်္ကာနဲ့ ..

"အေး .. ချေးလိုလို သနပ်ခါးလိုလို .. ဪဪ ဪဪ သေချာအောင်" ဆိုပြီး မသင်္ကာတာနဲ့ ခုနအပုံထဲ နှိုက်ထားတဲ့ လက်ညှိုးကို လျှာနဲ့ တို့ကြည့်လိုက်တယ်။ သေချာသွားမှ အားရဝမ်းသာ ရင်ခေါင်းသံကြီးနဲ့

"အေပေး .. ချေးမှ ချေးစစ်စစ်ဟ .. တော်သေးတာပေါ့ တက်နင်းမိရင် ခြေထောက်ပေနေဦးမယ် ငါညဏ်ကောင်းလို့ .. ငါညဏ်ကောင်းလို့ မနင်းမိတာ .. ဪဪ ဪဪ .."

ဆိုပြီး ချေးပေနေတဲ့ လက်ကို ခေါင်းမှာ သုတ်ပြီး ထွက်သွားတော့တ

ယ်။ နင်းမိမှာ တော့ကြောက်သတဲ့ ..။ ဟိုဟာတွေကျတော့ လျှာနဲ့ လည်း လျက်၊ ခေါင်းမှာ လည်း သုတ်သွားသေး ..။

အဲဒီလိုပဲ .. ပါစီတို့ အဖြစ်က ချေးမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ..။ အဲလေ .. ရေမှန်းသိသိကြီးနဲ့ အရက်ပါဆိုပြီး ဇွတ်မှိတ်သောက်နေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာမှ တော့ မပြောသာဘူးပဲ။ ပိုက်ဆံမှ မရှိတာ။ ရှိတာကို ရှိသလိုပဲ လုပ်နေရတော့တာ။ သုံးယောက်စလုံးလည်း ဘာစကားမှ မပြောဘဲ မိုးတိမ်မျက်နှာကိုသာ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး တဝှပ်တဝှပ်နဲ့ သောက်လာလိုက်တာ .. ကြာလာတော့လည်း ရေမူးမူးလာတယ်။ မိုးတိမ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွှင်လို့ .. မြူးလို့ ..။

မေဖြူနဲ့ သူနဲ့ ညားရင် ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဘယ်ညာဖြစ်တယ်နဲ့ ပြောလာတယ်။ မေဖြူလည်း ကလေးခြောက်ယောက်မွေးသွားတယ်။ သူလည်း ပါးစပ်ကအမြှုပ်တွေ ထွက်မတတ်ပဲ။ ပြောတာ။ ပြောတာ။ ဘဏ်မှာ လည်း သိန်းလေးဆယ်အပ်သွားတယ်။ သစ်စက် (၇) စက်လည်း ထောင်ဦးမယ်ဆိုပဲ .. အေးလေ .. အလကားပြောရတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ရေတစ်ပုလင်းကုန်သွားရော မိုးတိမ်က ပုလင်းမီးဖုတ်တွေ လက်ကဆွဲရင်း ..

"ကဲ .. ဒီနေ့တော့ ဒီမျှနဲ့ ပဲတော်လောက်ပြီ .. ငါလည်း ချစ်သည်းလေး မေဖြူဆီသွားရဦးမယ်" ဆိုပြီး ထထွက်မလို့ လုပ်တုန်းမှာ ပဲ ..

"နေဦး..."

ပါစီက မျက်နှာနီနဲ့ လှမ်းတားတယ်။ သူ့ခေါင်းကလည်း ဘယ်စိုက်၊ ညာစိုက်နဲ့ ။ ကြည့်ရတာ ရေသောက်ပြီး ရေချိန်ကိုက်နေပုံ ရတယ်။

"နေဦး .. မင်းဒီအတိုင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး .."

ပါစီရဲ့ စကားကြောင့် မိုးတိမ်ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားတယ်။ ပါစီကို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ပြီး ..

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ .."

"မင်းဒီအတိုင်း ပုလင်းတွေဆွဲသွားရင် မင်းအကြံကို မေဖြူရိပ်မိသွားလိမ့်မယ် .."

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံတယ်။ မိုးတိမ်မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီးစဉ်းစားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်း သူပုလင်းကြီးဆွဲသွားရင် ပုလင်းတွေ မီးဖုတ်ထားတာ မေဖြူရိပ်မိသွားနိုင်တယ်။

"ဒါဆို .."

"မင်းရဲ့ ပုလင်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက်က အရင်ယူသွားပြီး မေဖြူလာတဲ့ လမ်းမှာ သွားထားသင့်တယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းလိုက်သွားပြီး မေဖြူရှေ့မှာ မင်းထားခဲ့တဲ့ ပုလင်းမဟုတ်သလိုနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်ကိုယ်ရိုက်မှ ဟိုက ယုံမှာ ပေါ့ .."

အားလုံးခေါင်းငြိမ့်ကြပြန်တယ်။

"ဟုတ်တယ် .."

ပါစီပြောတာယုတ္တိရှိတယ်။ ကိုယ့်ပုလင်း ကိုယ်ဆွဲသွားပြီး ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ပြန်ရိုက်ရင် ဟိုက ဘယ်ယုံချင်မှာ လဲ .. တစ်ယောက်ယောက်က ထားခဲ့တဲ့ ပုလင်းလိုလို ဘာလိုလိုမှ ယုံမှာ ပေါ့..။

"ကဲ .. ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . ."

မိုးတိမ်ရဲ့ အမေးကို ပါစီက ခေါင်းကိုမော့ပြီး ..

"ငါသွားထားပေးမယ်လေ .."

မိုးတိမ်က မယုံသလို ယုံသလို မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်တယ်။

"ဘာလဲ .. မင်းမယုံလို့ လား။ မယုံရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ မင်းဘာသာ မင်း ဆက်လုပ် .."

ပါစီရဲ့ စကားကြောင့် မိုးတိမ် ပြာပြာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး ..

"မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. အဟဲ .. ငါက မင်းမူးများ မူးနေလားလို့ .. အဟဲ .."

"ဘာကွ .. ရေသောက်ပြီးတော့ ငါက မူးရမှာ လားကွ .. မင်းစကား ကို ဆင်ခြင်ပြော တောက် .. မင်းတိုက်တဲ့ ရေလည်း သောက်ရသေးတယ်"

"ဟုတ်သား .. မိုးတိမ်ရာ .. သူငယ်ချင်းတွေက စေတနာနဲ့ ကူညီတဲ့ ဟာကို မင်းစေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့ .."

ကိုရင်သာဂိကပါ ဝင်ပြောတော့ မိုးတိမ်သွားဖြူပြီး ..

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ .. စေတနာကို မစော်ကားပါဘူး .. ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေကို ကျုပ်ယုံပြီးသားပါ .. ကဲ .. ယူသွား ယူသွား .. အဲ .. ဒါပေမဲ့ ဘယ်နားထားမယ်ဆိုတာလည်း ပြောသွားဦး .."

ပါစီတစ်ချက်တွေသွားပြီး စဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ ဘယ်မှာ ထားပေးလို့ ထားပေးရမှန်းမသိဘူး။ မေဖြူတို့ အိမ်နားသွားထားလို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေ ..။ အတော်ကြာမှ

"အဲ .. သိပြီ .. ဟိုကွာ .. မေဖြူတို့ ရေခပ်ဆင်းရင် နားတတ်တဲ့ လမုပင်ကြီးအောက်က အမြစ်ဆုံမှာ ထားခဲ့မယ်"

"အေး .. ကောင်းတယ်။ အဲဒီနားမှာ မေဖြူတို့ အမြဲနားနေကျ .. ဟို

လှေဟောင်းကြီးဘက် မထားနဲ့ နော် .. အဲဒီဘက်မှာ ပုလင်းဟောင်းတွေ
များ တယ် .."

"ငါသိပါတယ်ကွ .. သစ်ပင်ရဲ့ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ထားခဲ့မယ် .."

"အေး .. အေး မင်းအကြံကောင်းတယ်"

ပါစီ ပုလင်းမီးဖုတ်သုံးလုံးဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတယ်။

မိုးတိမ်ကတော့ ပီတိတွေစားပြီး ရေတွေမူး...လို့ ။

*